ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **I.K.** , narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ... zastoupený advokátem *Mgr. Markem Hudlickým, advokátem AK Plzeň, se sídlem Františkánská 7, 301 00 Plzeň*,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované **ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-113873-5/SO/2017,**

takto:

I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-113873-5/SO/2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 8. 2017, č. j. OAM-1880-6/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**

II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17.600 Kč k rukám advokáta Mgr. Marka Hudlického do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 12. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen *žalovaná*) ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-113873-5/SO/2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 8. 2017, č. j. OAM-1880-6/ZR-2017, kterým byla podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„zákon o pobytu cizinců"*) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu a podle § 46a odst. 3 stejného zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[II] Žaloba

2. Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen *„správní řád"*), když nešetřila práva a oprávněné zájmy žalobce, resp. nepostupovala tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu žalované právě s požadavky § 2 správního řádu. Zároveň žalobce poukázal na rozpornost rozhodnutí správních orgánů s § 174a zákona o pobytu cizinců.

3. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že žalovaná, stejně jako správní orgán prvního stupně, se nedostatečně zabývala otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vždy je zapotřebí zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť dle tohoto ustanovení se vždy posuzuje, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 24/2017 ze dne 28. 3. 2017). Žalobce se neztotožňoval se závěry žalované, že veřejný zájem na ochraně společnosti je důležitější než právo žalobce na ochranu jeho rodinného života, a že je třeba takto vymezenému veřejnému zájmu udělit přednost. Žalobce měl za to, že je nutno přihlédnout k otázce, jaký účel sleduje daná norma, tj. trestní zákon a zákon o pobytu cizinců na území České republiky. Dle přesvědčení žalobce jde v obojím případě zejména o zájem státu na zachování veřejného pořádku.

4. V této souvislosti žalobce pokládal za nutné poukázat na skutečnost, že i trestní právo umožňuje sankcionovat cizince uložením trestu vyhoštění, přičemž v řešeném případě tak trestní soud nepostupoval. Pakliže by správní orgán v dané kauze zrušil žalobci přechodný pobyt, svými účinky se výsledné rozhodnutí po faktické stránce rovná uložení trestu

vyhoštění. Žalobce je názoru, že takový postup by byl porušením zásady *ne bis in idem*. Tím spíše je namístě aplikovat zásadu přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí zakotvenou v § 174a zákona o pobytu cizinců. Nelze totiž opominout fakt, že v případě občana České republiky a v analogickém scénáři i jakéhokoliv jiného občana Evropské unie by praktikovaný postup nebyl úplně možný, jinými slovy by oběma byla uložena toliko trestní sankce. Tudíž dle přesvědčení žalobce opačné závěry žalované neobstojí z pohledu principu rovnosti před zákonem.

5. Ke svému rodinnému a soukromému životu žalobce uvedl, že na území České republiky žije společně se svojí manželkou - paní M.O.B., roz. V., narozenou dne ..., která má na území České republiky povolen trvalý pobyt již od roku 2003. Žalobce na území České republiky pracuje na základě pracovní smlouvy se společností HP - Pelzer s. r. o. a lze mít za to, že vyjma jediného excesu, za který byl trestním soudem potrestán, vede řádný život. K domovskému státu již navíc žalobce nepoutají pevné vazby. Dne 9. 9. 2017 se žalobci a jeho manželce narodila dcera V.K. Dále žalobce akcentoval čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte publikované pod č. 104/1991 Sb., která je součástí ústavního pořádku České republiky, a tedy nadřazena běžným zákonům. Spolu s tím žalobce poukazoval na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., dle níž jsou státní orgány povinny respektovat soukromí žalobce a rodinný život, obydlí a korespondenci, kdy do této sféry mohou zasáhnout pouze tehdy, je-li to z hlediska ochrany národních zájmů a veřejné bezpečnosti nezbytné, přičemž takový zásah do soukromého, přesněji rodinného, života musí být odůvodněn naléhavou sociální potřebou a musí být přiměřený sledovanému legitimnímu cíli. Žalobce je tímto přesvědčen, že i přes dikci § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vydané rozhodnutí přiměřené z pohledu jeho dopadu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, současně žádal soud o přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

7. K žalobním námitkám žalovaná uvedla, že je ve veřejném zájmu, aby byl na území České republiky umožněn pobyt pouze těm cizincům, kteří zde neporušují trestněprávní předpisy, tím spíše úmyslně, což zahrnuje právě žalobcův případ. Dle názoru žalované tento zájem v posuzované záležitosti převažuje nad zájmem žalobce na povolení k pobytu na území České republiky.

8. Žalovaná dále podpůrně ke své argumentaci zmínila nález Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003 s tezí, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a

svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky.

9. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2008 ze dne 18. 12. 2008, podle kterého: „*S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Při zvážení všech okolností se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem v tom, že veřejný zájem na ochraně společnosti je důležitější než právo stěžovatele na ochranu jeho rodinného života a že je třeba tomuto veřejnému zájmu dát přednost.*“

10. Dle názoru žalované pak ani aplikace čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není na místě. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 řečené úmluvy pak státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku, předcházení zločinnosti, ochrany zdraví, morálky a ochrany jiných práv a svobod. Bezesporu je v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost.

11. Žalovaná se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu prvního stupně, jenž zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny, neboť byl žalobce odsouzen za spáchání přečinu. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby Krajský soud v Plzni žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

13. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím souhlasil a žalovaná se k výzvě nevyjádřila.

14. Soud dospěl k závěru, že *žaloba je důvodná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 26. 11. 2015 do 25. 11.2017. Dne 25. 4. 2017 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen trestní příkaz Okresního soudu v Plzni, sp. zn. 8 T 32/2017-114, dle kterého byl žalobce dne 27. 3. 2017 pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Současně byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 18 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 13. 4. 2017. Na základě této skutečnosti vydal dne 26. 6. 2017 správní orgán prvního stupně oznámení č. j. OAM-1880-1/ZR-2017 o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46a odst.1 zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu pravomocného odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 29. 6. 2017. Dne 25. 7. 2017 vydal správní orgán prvního stupně výzvu č. j. OAM-1880-4/ZR-2017 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Písemnost byla žalobci doručena dne 8. 8. 2017. Ten svého práva využil, a s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámil dne 9. 8. 2017, o čemž byl pořízen protokol č. j. OAM-1880-5/ZR-2017, do kterého žalobce uvedl, že se k podkladům nechce vyjádřit. Správní orgán prvního stupně posoudil všechny individuální skutkové okolnosti případu a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím č. j. OAM-1880-6/ZR-2017 ze dne 17. 8. 2017 zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem společného soužití rodiny. Zároveň byla správním orgánem prvního stupně podle § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 8. 2017.

16. Dne 4. 9. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí č. j. OAM-1880-6/ZR-2017 ze dne 17. 8. 2017 odvolání. V něm namítal, že správní orgán prvního stupně se nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 24/2017 ze dne 28. 3. 2017. Žalobce dále uvedl, že má na území České republiky těhotnou manželku s povoleným trvalým pobytem, v Plzni sdílejí rodinné zázemí a žalobce tamtéž rovněž pracuje. Z tohoto důvodu žalobce odkázal na čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žádal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

17. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 12. 2017 č. j. MV-113873-5/SO/2017, kterým odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dle názoru žalované správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, přičemž se ztotožnila s provedenou aplikací § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na žalobcovo odsouzení za spáchání přečinu. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že je ve veřejném zájmu, aby byl na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

umožněn pobyt pouze těm cizincům, kteří zde neporušují trestněprávní předpisy, tím spíše úmyslně, což tvoří právě žalobcův případ. Dle názoru žalované tento zájem v posuzovaném případě převažuje nad zájmem žalobce na povolení k pobytu na území České republiky. Aplikace čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není na místě. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat, kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Bezesporu tkví v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl usnadněn pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že zákon o pobytu cizinců je sladěn jak s Úmluvou o právech dítěte, tak s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Úmluva o právech dítěte navíc podle žalované připouští v čl. 9 odst. 3 i oddělení dítěte od rodičů. K otázce přiměřenosti žalovaná dodává, že do situace, která vyústila ve zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, se žalobce dostal sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Žalobci se rovněž dle názoru žalované otevírá eventualita, aby své příbuzné a známé navštěvoval např. v rámci bezvízového styku, což umožňuje dohoda mezi Evropskou unií a Ukrajinou. Vzhledem k tomuto stanovisku neshledala žalovaná dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení jako nepřiměřený. V souvislosti s posuzováním dopadů do rodinného a soukromého života žalobce žalovaná uvedla, že nebylo zákonnou povinností správního orgánu prvního stupně posuzovat přiměřenost dopadů sporného verdiktu do žalobcova života. Správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil výrok rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů, jež získal provedeným dokazováním. Stav věci byl správním orgánem prvního stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a že byl naplněn důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 46a odst. 1 ve spojení s § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

18. V dané věci bylo aplikováno ust. § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, dle kterého platí: „*Na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“

19. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Dle odst. 3 ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak platí: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“

21. Mezi účastníky řízení je spornou otázka, zda měl správní orgán povinnost zkoumat dopad rozhodnutí, kterým byl žalobci zrušen pobyt na území ČR, do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán zrušil žalobci pobyt na základě ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě rozhodování o zrušení pobytu cizince dle citovaného ustanovení, zákon výslovně nepředpokládá, že by měla být posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí zakotvil do zákona pouze při postupu dle odstavce druhého ust. § 46a zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedeného a rovněž z ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je možné učinit závěr, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života cizince má správní orgán povinnost zkoumat pouze v případě aplikace ust. § 46a odst. 2 citovaného zákona, které však v daném případě použito nebylo. Je však nutné konstatovat, že z důvodu vázanosti České republiky Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) je v předmětné věci potřeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy, který také ukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K uvedenému se vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018 č. j. 5 Azs 46/2016-53 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl: „*Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018 č. j. 6 Azs 201/2016). K výše zmíněnému lze rovněž uvést, že: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 422/2017-29). Přestože se shora uvedené právní názory vztahovaly na postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze jej užít i v právě projednávané věci při aplikaci ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vztah ust. § 77 odst. 1 spolu s ust. § 77 odst. 2 a ust. § 46a odst. 1 a §

46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je obdobný. Krajský soud se s uvedenými názory Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje, a proto z nich vychází i při posouzení důvodnosti žalobcovy žaloby.

22. Podmínky ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č. j. 5 Azs 46/2016-53).

23. V návaznosti na výše uvedené je pak nutno uvést, že správní orgán se posouzením přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vůbec nezabýval, přestože žalobce nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho života v průběhu správního řízení namítal a rovněž uváděl konkrétní skutečnosti týkající se možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán se však v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a v rozporu s výše uvedenou judikatorní praxí přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nezabýval, čímž své rozhodnutí zatížil vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

24. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí trpí procesní vadou. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

25. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty prvé s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, v celkové výši 14.200 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši *3.000 Kč* a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši *1.000 Kč* a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (3 x 3.100 = 9.300) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 a 4 advokátního tarifu (celkem *900 Kč*). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují

1) převzetí a příprava zastoupení, *2)* sepis a podání žaloby, *3)* sepis a podání návrhu na přiznání odkladného účinku, na základě kterého byl žalobě přiznán odkladný účinek. Zástupce žalobce není plátce daně z přidané hodnoty, a proto nebyla přiznaná náhrada nákladů řízení o tuto daň navýšena. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. (§ 104 odst. 3, písm. a/ s.ř.s.)

V Plzni dne 28. května 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu